

TJUGOFÖRSTA SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA UNVIGINTI

Evangelium Joh 4: 43–54. Predikan Ingemar Andersson, LFS

TRONS FÄSTE - DEN FRÄLSANDE TRON

*Jag vet, vad som förbliver
En grund att bygga på,
När tidens stormar driver
Allt mänskligt att förgå.
Vad världens visa tänker
Blir till ett gyckelspel,
Men denna grunden skänker
Ett hopp, som ej slår fel.*

Tro är ett ord som är snart uttalat, men sent lärt, det är ymnigt förekommande men mycket sällsynt. Någon form av tro bär människor på, även om det mesta av det som i världen kallas tro i Skriften kallas otro. Famlande, svävande och osäker står människan inför de stora livsfrågorna, och de som har till uppgift att ge människorna svar, de andliga ledarna, står där ofta helt svarslösa.

Varför? Därför att den tro man har är utan grund. Den är en mer eller mindre lös förhoppning – man vill hoppas det bästa – men det är en oviss tro, tvivelsfylld, utan fäste. Det är en otro, för man har lämnat den enda, fasta grunden. Man har förkastat Guds ords sanning, satt sig ner och nagelfarit, kritiserat, utmönstrat och ändrat – och så har man förlorat det fasta Ordet och hamnat på det mänskliga förnuftets gungfly. Och där blir man stående hjälplös, förskräckt ropande och famlande när prövningar anmäler sig eller katastrofen slår till.

När det hölls minnesgudstjänst efter en av de större olyckor som drabbat vårt land för några år sedan, var prästens enda budskap till människorna: ”Gud, var är du?” Man frestas med profeten Elisa säga: ”Ropa högre. Kanske har er gud gått avsidet för något bestyr, eller så hör han dåligt.”

Tung vilar domen över alla dessa förförare, som själva är blinda för sanningen och som undanhåller människor det enda som kan ge tröst och hopp i prövningens tider: Guds ord!

*Den grunden är ett fäste,
Som trotsar makt och list,
En hand, som är ett näste:
Det är min Herre Krist.
Hans Ande – Livets kärna,
Hans ord går ej i kvar.
Han är den klara stjärna
På tidens vilsna hav.*

”Tron är en fullkomlig vissbet om det man hoppas på, en övertygelse om den verkligbet som man inte kan se”, Hebr. 11:1. Den har ett fäste. Den luttras och prövas, och kampen kan vara tung och svår, men fästet håller och därför går den sanna tron segrande igenom.

"Mina älskade, var inte förvånade över den eld som ni måste gå igenom till er prövning, som om det hände er något oväntat. Nej, gläd er ju mer ni delar Kristi lidanden. Då skall ni också jubla och vara glada, när han uppenbarar sig i sin härlighet." (1 Petr. 4: 12-13).

"Gläd er därför, om ni nu en kort tid måste utstå prövningar av olika slag. Äktheten i er tro är långt värdefullare än guld som är förgängligt, fastän det håller provet i eld, och den tron skall visa sig bli till lov, pris och ära, när Jesus Kristus uppenbarar sig." (1 Petr. 1: 6-7).

Den sanna tron får alltid nåd, tröst och hjälp, medan otron innebär onåd, vrede och död. När kung Ahasja genom en olyckshändelse blev liggande sjuk, sände han bud till Baal-Sebub, guden i Ekron, och frågade om han skulle bli frisk. Men Gud ställde profeten Elia i sändebudens väg: *"Är det därför att det inte finns någon Gud i Israel som ni går och frågar Baal-Sebub, guden i Ekron?"* Och han skickade tillbaka sändebuden till kungen med beskedet från Herren: *"Du skall inte komma upp ur den säng du har lagt dig, ty du måste dö."* (2 Kung. 1).

Men när kvinnan i Sunem mist sin son i en dödlig sjukdom, sökte hon upp profeten Elisa, fattade om hans fötter och vägrade släppa: *"Så sant Herren lever och så sant du själv lever, jag släpper dig inte."* Och profeten gick med henne, bad till Herren och livet återvände till den döde sonen. (2 Kung. 4).

I dagens text har vi ett exempel på en svag, vacklande tro, som rotas, uppbygges, befästes och går segrande igenom på det härligaste sätt.

Några ovälkomna gäster hade kommit på besök till den kunglige tjänstemannens hem i Kapernaum. En hade stigit över tröskeln, sjukdomen, och den andre väntade på gården, döden. När sådana gäster anmäler sin ankomst ser man det gärna som en stor olycka. Men Herren kan använda sådana gäster som sina tjänare, som kommer och går på hans befallning.

Nu hade sonen blivit svårt sjuk – nu behövde man Jesus. Tjänaren hade hört om honom, om hans förmåga och vilja att hjälpa:

"När han nu kom till Galileen, tog galileerna emot honom, eftersom de hade sett allt som han hade gjort i Jerusalem vid högtiden. De hade själva varit där. Så kom han tillbaka till Kana i Galileen, där han hade gjort vattnet till vin. En man i kunglig tjänst hade en son som låg sjuk i Kapernaum. När han hörde att Jesus hade kommit från Judeen till Galileen, gick han till honom och bad att han skulle komma ner och bota hans son som låg för döden."

Så föds den sanna tron – ur ordet om Jesus och vad han har gjort. Den kunglige tjänaren fick höra om Jesus och trodde. Det var en nyfödd, svag och vacklande tro, beroende av känslor och upplevelser. Men den var ändå en tro, och den sanna tron bär frukt. Den söker sig till Jesus och där utvecklas den, rotas och växer till under Herrens fostran, tuktan och vård. Paulus skriver till efesierna om hur tron växer till och mognar, så att man inte skall kastas omkring av varje vindkast i läran, *"utan i stället i kärlek hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus. Från honom får hela kroppen sin tillväxt. Så byggs kroppen upp i kärlek, och den fogas samman och hålls ihop genom det stöd som varje led ger, alltefter den kraft som är utmätt åt varje särskild del"*.

Och till filipperna skriver han: *"Jag är övertygad om att han som har börjat ett gott verk i er också skall fullborda det intill Kristi Jesu dag."*

Så ville Herren nu göra med den kunglige tjänstemannen. Han ville föra det goda verket vidare. Därför svarar han till synes avvisande på tjänarens bön: *"Om ni inte ser tecken och under, tror ni inte."*

Jesus visste vad tjänaren behövde. Han vill inte att vi skall vara beroende av känslor, stämningar och upplevelser. Därför låter han tron prövas. Och genom Jesu svar tillväxte den kunglige tjänaren i tron. Hans egen nöd och hjälplöshet blev så uppenbar och behovet av Jesus och hans hjälp så mycket större och klarare: *"Herre, kom ner innan mitt barn dör!"*

Han gav inte upp trots prövningen. Och sådan är den sanna tron. Den hänger fast vid Jesus, sträcker sig efter honom och vägrar släppa:

*Jag skall ej övergeva
Den enda tröst jag har,
Jag skall ej tröttad bli
Att sucka till en Far.
Förtvinlan vike fjärran,
Till avgrund bär dess stig.*

*Jag släpper icke Herran,
Förr 'n han välsignar mig.*

"Som hjorten trängtar efter vattenbäckar, så längtar min själ efter dig, o Gud. Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden. När får jag komma och träda fram inför Guds ansikte?

Varför är du så bedrövad, min själ, och varför så orolig i mig? Sätt ditt hopp till Gud, ty jag skall åter få tacka honom, min frälsning och min Gud."(Psalt. 42).

"Herre, kom ner innan mitt barn dör!' Jesus svarade: 'Gå, din son lever.' Då trodde mannen det ord som Jesus sade till honom och gick."

Sådana under sker i umgänget med Jesus och hans ord. Inget kan som detta föda, uppliva och stärka tron. Vad hade nu tjänaren att hålla sig till när han gick? Endast Ordet, löftet från Jesu mun. Och han hade säkert inte gått långt förrän han fick sällskap, en osynlig följeslagare som viskade i hans öra: "Han ville inte följa med dig. Vad tror du det betyder? Kanske det ändå var försent. Din pojke är nog redan död..." Så är frestaren där med anfäktelser, så vill han utså tvivel och kväva tron.

Och vad kunde tjänaren sätta emot? Vad vilade hans tro och hopp på? På Jesu ord! Räckte det? Ja! Ännu har aldrig någon människa behövt bli besviken och bedragen som hållit sig till Guds ord och löften. Tjänaren trodde, och på det följde en förunderlig glädje och välsignelse.

Vi tror gärna att den starka tron betyder glädje, frimodighet, triumf och segertåg, och visst kan det stundtals vara så. Men trons styrka visar sig inte i solskensdagar, utan i mörker, storm och dimma, när ängslan och anfäktelser sätter in. Att i mörka stunder bli kvar vid Ordet och löfena, även om man i känslan upplever det helt annorlunda, det är den sanna trons väsen. Det är den starka tron som sjunger:

*Jag behöver dig, o Jesu,
Ty i mig bor intet gott,
Ingen tro och ingen kärlek,
Ingen kraft, nej syndar blott...*

Men om Herren än prövar tron sätter han en gräns för prövningen. Den kunglige tjänaren behövde inte gå hela vägen i väntan på bönesvar. Herren skickade tjänare hemifrån med ett glädjebudskap, och så förbyttes den kunglige tjänarens vandring i tron i åskådning.

"Medan han ännu var på väg, möttes han av sina tjänare som sade att hans son levde. Han frågade vid vilken timme han hade blivit bättre. De svarade: 'I går vid sjunde timmen lämnade febern honom.' Då förstod fadern att det hade hänt just den timme då Jesus hade sagt till honom: 'Din son lever.'"

Han fick se den verklighet han hade trott utan att se. Hans vandring i tron fick ett härligt slut. Och så blir det till sist för alla dem som i trons enfald håller sig till honom som är trons fäste – Jesus Kristus, vår Frälsare. Den tro som är knuten till honom är en frälsande tro.

"Honom älskar ni utan att ha sett honom, och fastän ni ännu inte ser honom, tror ni på honom och jublar över honom i obeskrivlig, himmelsk glädje, då ni nu är på väg att vinna målet för er tro, era själars frälsning." (1 Petr. 1: 8-9).

I hemmet i Kapernaum blev det en stor glädjedag. Döden fick vända om med oförrättat ärende och sjukdomen drevs på dörren. Det var ju ett stort glädjeämne, men än större var det att den kunglige tjänaren - "han själv och hela hans familj kom till tro."

Det har välsignelse med sig för hela familjen om någon i ett hem kommer till tro. Det kan sprida sig och föra fler till Kristus. Så lyckligt som hos den kunglige tjänaren blir det sällan. Mången får gå ensam och oförstådd bland sina närmaste, men får samtidigt vara en ständig påminnelse om och kallelse till Frälsaren och de eviga skatterna.

Och Herren bevarar och styrker genom sin nåd den enskilde i tron, samtidigt som han vill ha sina barn som levande vittnen i världen, vittnen om den tro som har grund och fäste, om den tro som har övervunnit världen, tron med evighetsutsikter.

Amen.